

13. szám.
Martius 30-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Soha olyan jól nem kinevetem magamat, mint közözsügyi tárgyalások alkatmatlanságával. Egyik nap egyik barátom, másik nap másik barátom gondoskotta publikum mulatatasáról. Ha valaha olvasnyi főgnak hoszukupü unokaink országgyűlési naploinkat, főgnak irigyelnyü öregapaikat, kik ilyen fenye jó kedvel nekik agyát megvetetek. Hanem valamenyi trifalkozo orator elüle elragata palmat barátom Besze Janozs, ki mulatata minket csütörtökön. Elöte beszilte a Deak Ferencz, a ki hit fertaly ora hoszat elhajtatot a nilkül, hogy egyetlen ezzer megitatatot volna. (Notabene; jó szokasz, hogy job oldali szonokokat teremtete-örök megitatnak, baloldali szonokoknak haznagymester nem enged inya, hogy hamarab elrekegyenek: Deakot izs megkinalta orszagozs vizöntö, de nem fogata el; azt monta, hogy az in pilulaimat viz nilkül izs be lehet venyi.) No mar aztan Deak utan beszilnyü anyi, mint pecsenye utan rantot levezs; irezte izs eszt Zsarnay barátom, is hasonlitot magát ligroine lampashoz, kinek nem szüksig meggyujtatnyü, mikor süt nap, is azirt szip beszidinek langjat kopantoval elojtota. De

nem teczeie hasonlatosag Besze Janozs barátomnak, de csak azirt is fellipte helyirül három lipisel szonoki kathedraba, is ha tisztelt haz kiabalta, mint egy ember, hogy „elal“, „elal“, kiabalta Janozs, mint szaz ember, hogy „nemelal“, „nemelal“, s utolyara izs csak neki lete igaza.

Aszondot, hogy azir, mer nap süti, jusa van mig kicsi kizs szentjanozsbogarnak izs tündökölnyü; tehat tesik elhalgatnyü a beszejanozs bogarait. Jaj de mikor szentjanozsbogarak csak vilagitanak, de beszejanozsbogarak csipnek izs! Megcsipkete velük franya tigriseket, szilsö balogsüti oldalt, csak úgy vakaroztak bele! Megczafolta üket megdönthetetlen argumentumokal, a mire nem tutak mit felelnyü; megmonta nekik, hogy „tegnap izs egy nap volt!“ eszt tesik taganyü! felvilagositot üket nipszerü dictionariumabul, hogy mit jelenti „paritas?“ aszt, hogy „egyik tizenkilencz, másik egy hijan husz;“ — mit jelenti „dualismus?“ aszt, hogy „kiezzer ketö: egy;“ — azutan megdöngetet üket fulminans frasisokal, azutan marokra fogta minden hiabavalosagot, mit beszideikbül öszeirkalta, is szitrepesztete asztat, is öszetipet üket

apro darabokra, mint galuska! Egisz auditorium tapsolta neki; fenyé tigrisek maguk izs orditoztak: da capo! Is mikor vigtíre aszt mondot, hogy ha jól viselünk magunkat, megírhettünk, hogy Gödöllőbül lesz Schönbrunn, ezel minyajunkat lefőzte. A bizony, ha ilyen dicsősíget megírhetünk valaha, hogy lesz Gödöllőbül Schönbrunn, akor Janozs baratombul izs lehet mig vilaghirü Kleihonz. — No de igazan olyan jól mulatunk rajta, hogy mai előadazs megírte aszt az 5 forint 25 krajczart, a mit zartszikemirt kifizete — nekem az orszag. Szinte sajnalok, hogy mar vige van jó mulatsagnak. Jövö hiten mar abonement süspendüben gyünek unalmazs

tanacskozások; azutan lesz kicsi vakaczio, azutan megint elkezdünk előadásokat theatre paréeval.

In mar keresem Bicsben kvartil, ha küldenek delegatusnak. Nimet Bruder kvartilado fogja megjarnyi velem; mert mikor fizetnyi kel, fogok neki majoritasi elaboratumbul bebizonytanyi, hogy ez izs közözs ügy; „felit fizeted te, felit fizetem in: — in a magam riszit elengedem; — is így kapsz semit.“

alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Egy bécsi lap levelezőjétől.

No már most látjuk világosan, hogy mit akarnak ezek a magyarok? — Az egész veszedelmes planum ki van előttünk derítve. Megvették Gödöllőt. Most ebből mi következik? Az udvar nyáron át Schönbrunn helyett Gödöllön fog lakni. Ha az udvar leköltözik, a mágnások és nagy urak is utánuk fognak menni, Pesten építtetnek palotákat, átteszik a jockeyclubbot.

Ha a nagyurak elköltöznek, utánuk mennek a bankárok, viszik magukkal a börzét. Ha a börzét elviszik Pestre, utána mennek az ujságírók, Pesten fogják nyomatni a lapjaikat. Azért kiáltja Bécs: „veszélyben a hasa!“ Ön pedig tisztelt szerkesztő ur, reggel és estve írja fel a lapja homlokára, hogy „caeterum Pestinum delendum esse censeo!“ mert nagy a veszedelem.

Cato Lügewakker.

A felleghajtó.

„Apjokom, óh mint meguntam
Látni ezt a *felleghajtót!*
Kiszolgált ez kelmeden már
Egynehány kapulációt.

Varrasson kérem belőle
Egy *divat-spenclit* magának!
Lássa, a jelen időben
Más szeme van a világnak!“

Mély sohajjal adta által
A kántor diák ruháját,
És kevés idő haladván,
Már a spenczlijébe járkaált.

„Átkozott ruhája, — monda —
Mint szorit ez itt is, ott is!
A kiszenvedett köpeny jobb
Volt ennél, bár megkopott is!“

„Jó apjokom — szól a neje —
Ugy is rossz már a kalapja,
Jobb lesz úgy, ha e kabátot
A szabó *sapkának* varrja!“

Kész a sapka, túrifajta,
Posztóból van a peréme.
Uj panasza az öregnek:
Nincs fogója, ha köszönme.

„*Gombot* varrok édes apjok —
Mond az asszony — úgy belőle,
Hullatott már ugyis egyet
A kegyelmed uj mellénye!“

* * *

Miként ez a felleghajtó,
Kiből végre egy gomb vála,
Ugy ne járjon valámikép
A magyarok alkotmányá.

Jajhalmi.

A kortes beszéde

(a képviselőház valamelyik ülésében.)

Tisztelt ház! Nagy időt élünk, fontolva haladjunk!
A ki maradni akar, védvén ős pragmatikankat,
Az nem tudja szegény, hogy mit teszen, érte könyörgök:
Óh uram irgalmazz neki! légy kegyes árva fejéhez!
És ez imát ajkamról gyakran hallja az isten.

Tisztelt ház! Ne fogadja el ott ama képviselőnek
Árva tanácsát, mert vele minket a jégre vezetne.
Elhiszem én, hogy jót akar ő a hazának, igen de
Csak papirosból, s csak papirosra leírva akarja,
Természetben gondolatát nem tettlegesíti.
Én is voltam hajdan Zengefy, füzfa poéta,
Dallottam vadakat, s biztam másokra hívését,
Csakhogy az, egy hon s nemzet előtt volt versbe faragva,
Nem pedig ennyi okos fül hallgata akkoron engem.
Versbe beszélni tehát itt, óh mentsen meg az isten,
Ábrándos képet most vétek lenne idézni.

Tisztelt képviselők! A veszély im' rettenetes nagy,
A vihar elsodor, és nem léssen nagy Magyarország.
Tessék pápaszemen — mint én — szénézni s amottan
Látnak targonczázni a Karpát lánczolatában,
Tulsó oldala már nincs: mind elhordta a muszka,
És a tengerszem van már bele oltva, hogy ottan,
Hol most Karpát áll, majd földközi tengere légyen.

Nézze meg a tisztelt ház: a Duna torkolatánál
A folyam oly karcsú, mint egy kis gyenge leányka;
Egy nagy földrengés, mit az ágyú is földézheth,
Vagy sok gőzös, mely kimerítheti a folyam árját:
S nincs Duna többé, medrét majdan szántani fogják.

Képviselő társam! mit akarsz ily gyöngé határral?
A Duna, Karpát, s Dráva határok mind elenyésznek.
Lépj ide gyöngé poéta a jobb oldal tömegéhez,
S a delegálás — természetnek sziklahatára
Nyujt neked is megnyugvást, s boldogságot a honnak.

Az ország kortese.

Törvényjavaslat.

Ha csakugyan delegálunk,
Tisztelt ház! én arra kérem,
Hogy részünkről képviselve
Csupán csak jobb oldal légyen.

Egy pecsovic sincsen köztünk,
És ott egy szó is sokat nyom,
És jövőre minden polgár
Csak jobb oldalt válaszszon.

Az ország kortese.

Az írói karzatról.

Hogy adót, ujonczot megszavaznak:
Azt még schogy sem találtuk rosznak;
Hogy a delegatiót megküldik:
Még azért sem mondjuk ki, hogy „schuldig”;
De hogy a helyünk szűkebbre szabják,
Ezért kirepülnek mind a szablyák,
Hogy az írókat így szorongassák:
De már ennek fele sem igazság!

K—s M—n.

Szentjánosbogarak.

I.

— Hát érted-e te paraszt, hogy mi az a delegatio?
— Értem igenis, tekintetes uram.
— Érted a gutát! Hogyan értenéd? Majd én
megmagyarázom neked népszerű nyelven. Ide fülelj.
Delegatio: két külön egymástól független testületnek
egyetértőleg összeillesztett, de egymáshoz nem ragasz-
tott, együtt szavazó, de együtt nem tanácskozó, hol itt,
hol amott létező, intézkedő, de nem elhatározó, megsza-
bott idejű és újra választható, utasítás nélküli, de fele-
lősséget kívánó, s azt, ha adnak neki, meg is kapható,
egyenlő számú küldöttsége. — No érted-e már?
— Igenis, most már nem értem.

II.

— Hát azt tudod-e, oh paraszt, hogy mi az a dua-
lismus?
— Igenis tudom, tekintetes uram.
— Már ugyan hogy tudnád? hát akkor én mire
való volnék a világon, ha ezt magadtól is tudhatnád?
Ide vigyázz! Dualismus: kétszer kettő négy; de még
sem négy; — kettőt a kettőből ha kivesszek, marad ot-
tan egy; — ha egyet elosztok a semmivel, lesz belőle
kettő; — a ködmönödnék két újja van, mégis egy köd-
mön; — ha te viseled, akkor a tied; ha én viselem, ak-
kor szabad ránézned; hát érted-e már, hogy mi az a
dualismus?
— Nem is akarom, kérem alássan.

Physicalai kérdés.

Ha a mostani sok helyen történő gyakori sohajtá-
sokat egy gömbbe, melynek átmérője ezer öl, összeszo-
ritanák, hányszorosan lenne ott a lég sűrítve?

Kétkulacsy ur metamorphosisai.

1849-ben.

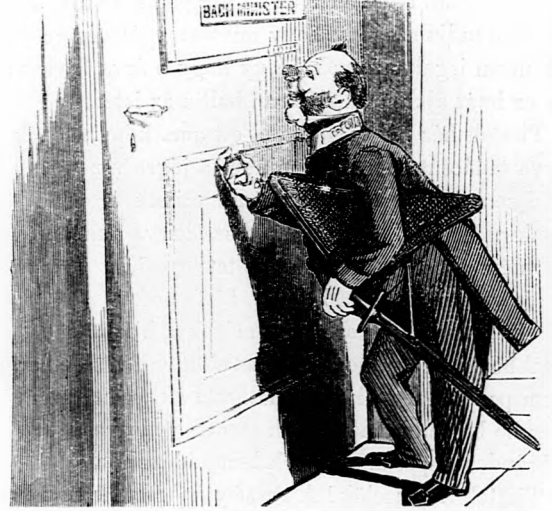
Ministerpolgártárs! Üdvözöllek, mint nemzetem megszabadítóját! Én is segitettem az ellenséget üldözni, én süttettem azokat a kemény prófontokat, a miket a honvédek meg nem birtak rágni, s így kénytelenek voltak az ellenségét elvenni erővel, s eként a győzelmet kivívni segitettem; éljen az alkotmány! Éljen a hadsereg! Éljen a haza! Éljem én a hazát!

Három hónappal később.

Hatalmas Paskevics! Üdvözöllek, mint országunk megszabadítóját. Csakhogy az ég megengedte érnem e dicső napot. En vagyok az, a ki szálláscsinálónak elötte jártam. Ugye szép ország ez a mienk? Köszönjük alássan. Éljen a hatalmas hadsereg! Eljenek a kozákok!

1850-ben. Bach idejében.

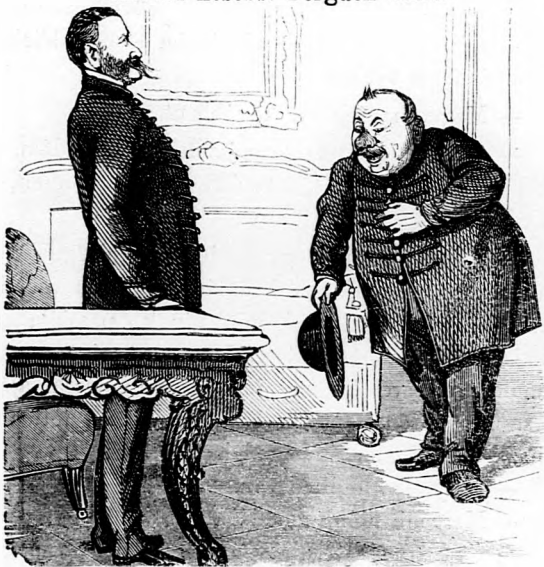
Excellenz! Fogadja általam az egész Kronland Huldigungját törvényes rend és béke helyreállításáért. Ez kellett már régen nekünk. Csak adót mentül többet! én majd behajtom. A statuscassának „is“ jut belőle. Eljen a nyugoti civilisatio! Eljen a Bezirk, zsandár és finantz! [Dreymal hoch az einhäutliche Regierung!

1861-ben. Báró Vay alatt.

Nagyméltóságu kancellár ur! Végre valahára ütött a váravárt óra! Visszatért az alkotmányos szabadság. En még valahányszor egy bőrömből kibujtam, a következő kormány által egy fokkal mindig magasabb hivatalba alkalmaztattam. Remélem, hogy nagyméltóságod sem fogja ezen jogcontinuitást mellőzni. Eljen az alkotmány! Eljenek a rendületlen feliratok! Eljen a nemfizetés! Ha kívánja nagyméltóságod, még a szózatot is eléneklem!

Félévvel később. Forgách alatt.

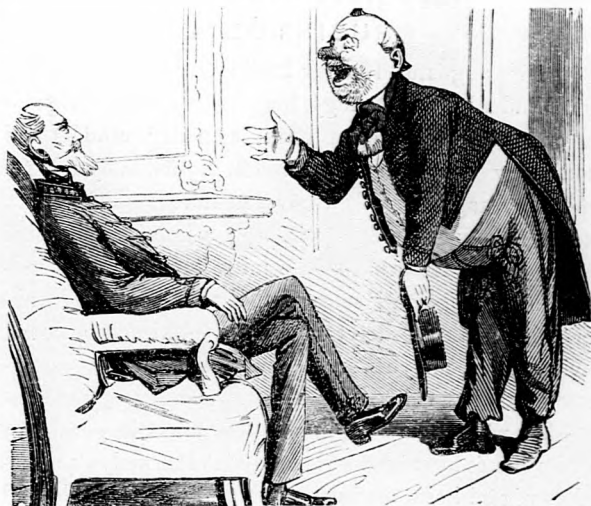
Excellentiás kancellár ur! Üdvözlöm önt, hogy végét vetette már egyszer annak az alkalmatlan alkotmányosságnak. Tessék elhinni, mindnyájunknak terhére volt már. Most legalább az újságírók ellen is biztosítva vagyunk. Éljen a provisorium! Éljen a megkeményített censura! Éljenek a comissariusok! Éljen a haditörvényszék! Éljen az adóexecutio! Ez a legboldogabb napja életemnek.

1864-ben. Zichy Hermann alatt

Nagyexcellentiájú főkancellár ur! Volt szerencsém hallani excellentiád három toasztját. Annyira elragadt, hogy magam is mingyárt hármat ittam utánuk. Excellentiad arra ivott, hogy Magyar országot beviszi a Rajxrátba. Én már itt vagyok, vigyen be engem, a hova akar, én ülök hazámért szívesen akárhol, illendő honoráriumért. Éljen a Rajxrát! Éljen a patens! Éljen a verwirkolás! Kedves egészségére kívánom a három toaszt substratumait!

1865-ben.

Excellentiás tárnokmester úr! Nem vagyok egészen bizonyos róla, hogy üdvözljem-e már excellentiád, vagy ne még? mert a dolog még csak „sistirt,” s meglehet, hogy Schmerling visszajön. No már mindegy. Nem árt, ha excellentiád is elmondom, hogy ezzel a rendszerrel vagyok a legjobban megelégedve. Most vagyunk már abban az igazi kerékvágásban, a honnan nem egyhamar fogunk kimozdulni. Éljen a reparált provisorium! Éljenek az epurált hivatalnokok! Nem parancsolja excellentiád, hogy valahova főispánnak menjek? Micsoda? A mostaniak fizetés nélkül szolgálnak. Akkor megelégszem 4000 forint penzióval, hivatal nélkül.

1867-ben.

Excellentiás miniszter urak! Tetőtül talpig bizalmi szavazat vagyok. Megértük végre, hogy elveink diadalmaskodtak. Ezért küzdöttünk mindnyájan tizenkilenc év szenvedései alatt. E szenvedésekben én is „activ” részt vettem. Remélem tehát, hogy érdemeim elismeréssel fognak találkozni. Ha kell a muszka ellen menni, én már tudom az utat, mert nekik is én mutattam. Éljen az alkotmány! Éljenek a közös ügyek! Éljen az üdvös korlátok között élvezett szabadság! Éljen a független miniszterium! Éljenek a függendő (t. i. a magyar miniszteriumtól függendő) financzok! Éljen a haza, ha lesz neki miből,

Egy mezővárosi vegyeskereskedő.

(Egy utazó naplójából.)

RUBINTÓL.

18** augusztus 10-ének korányán Erdélyben utaztam. Mindenki tudja, hogy hegyes-völgyes országoska ez; következésképen senki sem fog csodálkozni azon, hogy kocsisom egy meredek lejtőn, melynek közepén egy nagy kő volt kinőve, nekiment (akár akart, akár nem) oly eredménnyel, hogy a kocsi egyik első kereke eltört, felborult, s ő — mi rajtam sem mult volna el, ha elővigyázati szempontból nem szállok ki akkor, midőn a meredélyt meglátám — kiesett a durva kavicsos utra, melyhez úgy hozzátapadt, mintha szerelmese keble lett volna. Mig kiheveri magát, egy meglepetésben részesítem — gondolám — miért is — miután lovaím békés természetéről meggyőződék, melyek a meredek végéni hegy tövében, mintegy felsőbb hatalomtól intette meg, önmegadón állának a felfordult kocsival, — megmérém az ép kereket, s elindulék a nem is utamban eső, de legközelebb fekvő U** felé, mi térképemen mező-városnak volt jelölve, hova egy órai gyalogolás után megérkezém. Épen egy libákat vivő asszonytól akartam kerekes után kérdezősködni, midőn előmbe lép egy férfiú, (leírása nem tartozik

ide) kiben egykori iskolatársamra ismerék. Baráti szivömlengéseinket (mik szintén nem tartoznak ide) nem festem le. Részemről, miután ezeket lecsapolám, így szólék hozzá:

— Kedves barátom (nem szólíthatám nevén, mert elfeledtem) van a faluban kerekes?

— Faluban?! — mondá ő hosszúra nyult arczczal.

— Bocsáss meg, csak a nyelvem csapott félre: a városban. — Egészen kibékülten szóla ezután:

— Hanem édes barátom (ő is elfeledte nevem) mért tudakozódl kerekes után?

— Eltört az utban kocsim egyik kereke, s hogy három kerékkel nem utazhatom tovább — elképzelted.

Megállott ő erre, (mert eddig járva beszéltünk) mire én is; ő gondolkozni látszott, de nem tudtam, miről, mely oknál fogva mint ő — olyannak látszhattam.

Egyszerre oly arczot öltött, mint a kinek hirtelen egy jó eszméje jő, mire — a legnagyobb következetességgel, — az én arczomon is — jól érzém — egy lélektani felvonás ment végbe.

— Meg van, meg van, tovább utazhatol.

— Hisz az nagyon természetes — mondám, — mi közben lelkemben a „nevetésre méltó“ tombolt, — csak menjünk.

— S egyszersmind egy eredeti egyéniséggel foglak megismertetni. (Ennek hallatára lelkem a csendes humorban kezdte olvadozni, mint kinek „passiója“ az eredetiségek tanulmányozása.) Most van vége annak, mit mondani akarék! s egy jelentős pillantással ajándekoza meg az én névtelen barátom, mi azt tette: ne vágj szavamba! miért is támadólag szólék:

— Helytelen logikád van.

— Mert mit utóbb mondál előbb, s mit —

— Értelek, s meg is czáfollak.

— No?

— Te kerekesre gondolsz, s egy más személyről —

— Az eredetiről —

— Itt kerekesről szó sem lehet, mert nincs, miért, különben nem következés, hogy kerékhez ne jussunk, mit az eredeti egyéniségnél találunk fel.

— S az? — kérdém türelmetlenül.

Egy bolt elé értünk ekkor, hol barátom megállá.

— Küszöbén vagyunk, tekints fel, — mondá.

„Nyegrucz Kristóf vegyeskereskedő.“ Ez volt a czégen.

Beléptünk.

A „pudli“-n keresztben, egymás alá rakott lábakkal ült egy házsnak indult férfiú: ázsiai barnaságu arca, melynek redőivel nagy ellentétben állt mindkét felől az állig terjedő ében fekete szakállá, bajusza, valamint haja, mi nagy lecsüngő bojtú piros török sapkája alól látszott ki; batiszt nyakkendője, minek csokra közepén piros üveges rézkarika volt — milyent a kirakatban egész halmazzal vevék észre, — továbbá vászon kabátja, meggy szín bársony mellénye, melyet a nyakáról lecsüngő acél lánc koptatott; zsinoros, de zuávós kényelmű nadrágja, lovag csizmái, hosszuszáru pipája — minő a boltban egy nagy hordóval volt, —

melyet aranygyűrűs ujjával fogott; — de a mit legelőbb kellett volna emlitenem: orrcsiptetője, melyet beléptünkör tett fel, a „vegyes“ oly nagy változtatást képvisel, hogy megdöbbenőleg felelt meg a czégnök.

Nagy emberismeret, s lélektani tapintattal ennek tulajdonosát szemlélém benne rögtön. Igen, Nyegruetz József vegyeskereskedő állt, azaz ült előttem, — mert beléptünkör kényelmét csak annyiban módosítá az illem szabályaihoz, hogy lábait kétfelé szedte, s aztán két felé csüngeté alá.

— Egy kerékre van szüksége utazó barátomnak — szóla az én barátom — miért is —

— Alázszolgája, alázszolgája tisztelt uraság — szóla ekkor hozzám, meghuzva sapkája bojtját, s igazítva orrcsiptetőjén, — tehát kerékre van szüksége?

Egy most belépő szolgáló (a „tenyeres-talpas“-ból való) tőle kitelhető naivsággal szóla:

— Instálok két krajczárura turót! — mire leugrik a pudliról, félretesz pipáját, készséggel ad neki turót, s csipkedi, ki aztán pirulva kifut.

— Hehehe! — nevette, s egy tajtékipára tölt, — ha nem lenne itt uraságod, tovább maradna, hanem igen, igen, a kerék!

Rágyujt, felül a pudlira, füstöl egyet, megnézi pipáját, csavarint bajuszán, s így szól:

— Istenugyse! uraságod nem jutna most kerékhez, ha istenben boldogult nőmnek nincs azon szeszélye, hogy négy uj kereket kelle tétessek kocsimba mindig, melyeket Pestről hozaték, midőn kereskedelmi ügyeiben utjaimat meg akará osztani velem. Sok megmaradt így.

— Azért különben nem következés — mondám, hogy az én mértékem szerinti legyen köztük.

— Hát uraságod kocsija melyik gyárból való?

— Bécsből, Z. et Companietól.

— Hisz én is onnan hozattam a kerekeket mindig, tehát találniok kell egymással.

Már felelni akartam erre, midőn egy szurkos gyermek lép be, kire rákiált:

— Hát mi kell!?

— Egy krajczárura faszeg! — válaszol rendület-

lenül, mire ő fel sem kelve helyéből, egy kis fiókot húz ki, egy gyűszűnyi papirgyöngyöléket dob abból neki.

— Tedd le a pénzt — mondá, s aztán lódulj.

A fiu leteszi a krajczárt, menni akar, de visszatér.

— Egyéb is kell ám, u. m. egy krajczárura csizir, három krajczárura sarokba való vasszeg, hatra — de nem tizenhatra — talpbőr.

Erre aztán leszállt a padról. Az én barátom az ajtóba intett.

— Ha bővebben akarod kiismerni, tégy utasításaim szerint.

— Egész készséggel.

— Ne vitatkozz vele semmit sem.

A szurkos fiu ekkor ment ki.

— Most menjünk be, dicsérd meg pipáját — szóla tovább barátom.

— Instálok beszélni! — kiálta emberünk, ki

már előbbi helyén ült csakhogy az előbbinél kétszer hosszabb száru, háromszor öblösebb tajtékipával, melynek fedelét önelégült pillantások közben pattintgatá ujjával.

— Szabad megnézni ezen szép pipát? — szólék pietátos arccal.

— Tessék, szolgálatjára, instálok.

Magyar- s Erdélyország közös czimere volt

rajta, s fedele ezüst készítmény.

— Valódi remekmű! — kiálték fel körülményes, komoly vizsgálat után, s átadám.

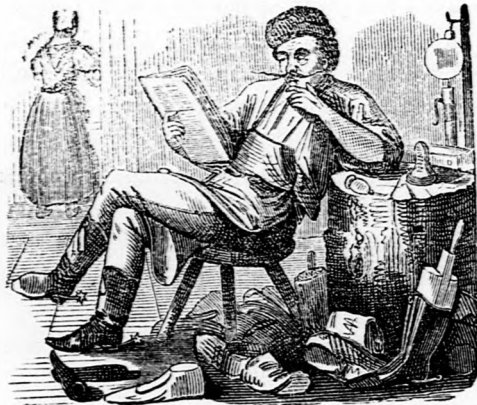
Egyet mozgott erre, megpödré bajuszát, orrcsiptetőjét jobban lenyomta, sapkáját feljebb csapta, azután így szólt:

Saját izlésem szerint készíttetém Pesten, a vácsi utcában — de igen, volt uraságod Pesten? — mialatt egy hájas (mi nem testén, hanem teste volt) asszonyosság be, mire fiatal gyorsasággal ugrik le, simítja a talpát jobbra-balra, előre-hátra, különféleképen hajlong, még a kocsiját is megemeli.

Alázszolgája, alázszolgája, nagyon tisztelt nagy uraságom, örülök, hogy van szerencsém a legalázatosabb szolgálatni, mi tetszik, instálok?

(Folyt. köv.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Azt mondta a suszterinas, mikor eltörte a boros palackot, hogy: „ráj, csak már megverték volna érte!”

— — A fumeiek Horvát miniszter ur nevére ke resztelték legujabb tengeri hajójukat, most a horvátok azt fogják gondolni, hogy az nekik komplement, s ezzel szépen kibékülnek Fiumével is, meg velünk is.

— — A magyar pénzügyminiszter azon kezdte, hogy jószágot vásárol a korona számára; a német pénzügyminiszterek pedig mindig azon törték a fejüket, hogyan lehetne a meglevöket is eladni?

— — Ejnye, de jól jártak, a kiknek most a pénzügyminiszter ur elengedte a büntetéseket. (Lássa kend, ha éhletetlen nem lett volna, kend is elmarasztaltathatta volna magát egy pár ezer forintig valami dohánymanipulatio miatt, most ennyi ezer forint kész vesztesége van) Ne bánd, még helyrehozhatom, most jön a koronáció; akkor megint mindenki amnesztiát kap.

— — Az is a tréfás adomák közé tartozik, hogy mikor Györfly Gyula a newyorki törvényszék előtt az üldözött csaló és váltóhamisító ellen Biharmegye törvényszékének elmarasztaló ítéleteit bemutatta, azt mondták neki, hogy ezek az ítéletek nem érvényesek addig, mig az osztrák kormány is rájuk nem adta a helyeslését, mert Magyarország Ausztriában van, s így a magyar bíró érvényes ítéletet Ausztria nélkül nem hozhat. Miután azonban Györfly megesküdött rá, hogy de bizony hozhat magyar bíró is ítéletet, akkor elhitték neki.

— — Bécsben most tárgyalták a pörét azoknak a diákoknak, a kik közül egy, a másikat párbajban agyonlötötte azért, mert amaz ránézett a sipkájára. Az argumentum az volt, hogy a diák tartozik a sipkája színének azzal az elégtétellel, hogy ha azt valaki megnézi,

megverekeedik érte. (S lám, milyen hahotát csapnak rajta a németek, ha a mi embereink a hazájuk színeierért teszik ki magukat; pedig ez egy kicsit nevezetesebb dolog!)

— — Mult hétfön lelkes kiadónk, Emich Gusztáv, szerkesztő és író barátainak nagyszerü banquettet adott, melyből nem hiányzottak a felköszöntések is. Többek között én is így szóltam: „azt mondja Hamlet: mire megnő a fü, akkorra megdöglik a ló! A ki a censurás hosszú teleken át a mi lapjaink pegasusait abrakkal tartotta, hogy a mig a sajtószabadság füve kinő, addig el ne veszzenek éhen, ezt a mi jó gazdánkat, Emich Gusztávot, az Isten éltesse!” Elhoztam a spajzcedlit is; hanem egy étel nincs rajta, a miből pedig mindnyájan nagyokat haraptunk; t. i. a jelen nem levő collegákból.

Szerkesztői nyilatkozat.

Az „Üstökös“ 10-ik számában általunk, minden vonatkozás nélkül, ártatlan élczként közlött „Petitio a közösügyi országgyűléshez“ cikk, a választás napja világos kitétele, s több abban felemlített körülménynél fogva, egy közbeesületben álló hazánkfia, az abádi kerületben kevesebbségben maradt, csak a legnemesebb fegyverekkel harcizolt, képviselőjelölt Lipcsey Péter által, s a nyert felvilágosítás folytán általunk is ellenei gúnyiratnak ösmertetvén fel; tartozunk azon elégtétellel a nevezett polgártársunk elismert tiszta hazafisága, s becsületességének, hogy a történt közlemény felett sajnálatunkat fejezve ki, azon általunk nem ismert helyről hasonlóan ismeretlen egyén által beküldött cikket, csak kárhözhatást érdemlő nemtelen rágalomnak nyilvánítsuk, s a sértettől nyert felhatalmazás folytán minden őt, közéletét ismerő polgártársunkat, ez ügyben igazságszolgáltatásért magunk részéről is felkérjük.

Pest, 1867. martis 27.

Jókai Mór.

Előfizetési föltétel

„A Z ÜSTÖKÖS“

1867-ik II. negyedévi folyamára.

Negyedévre (ápril—juni) 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénzek Emich Gusztáv kiadó-hivatalába (Barátok tere 7. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.